

37
1782, 8.
P. 321
PROCANCELLARIVS
D. HENRICVS GODOFREDVS
BAVER

HEREDITAR. IN STOETTERIZ.

SERENISS. SAXON. ELECTOR. A CONSILL. PROVO-
CATT. SVPR. CVR. PROVINCIAL. ET COLLEG. ICTOR. LIPS. ASSESS.
PANDECTT. ANTECESS. ORD. ECCLES. CATHEDR. NVMBVRG. CA-
NONIC. ET COLLEG. DVCAL. MINOR. SODAL.

SVM MOS

IN VTROQVE IVRE HONORES

HENRICO FERDINANDO HVIBELIO

ADVOCAT. DRESDENS.

IN AVDITORIO ICTORVM

D. XVIII. APRIL. A. C. MDCCCLXXXII.

PVB LICE TRIBVENDOS

INDICIT

PAVCIS PRAEFATVS

DE ACTIONE PAVLIANA

PROCANCELLARIVS
D. HENRICVS GOBOLFREDVS
BAVER

HEREDITARIUS IN SPOTTEBACH
STREMITZ, SAXON. ELECTOR. A CONSULE. PROVO.
CANT. STAN. CIV. PROVOCA. ET COLLEC. INDIC. RES. ARBIT.
SANDRECH. ANTICISS. ORD. ECCLIE. CATHOL. RAVENBERG. CA.
NOMIC. ET COLLEC. DUCUM. MINOR. SODAL.

AVMOS

IN VIROVE IURE HONORIS
HENRICO FERDINANDO HABIBLIO

advocat. breslaviensis

IN AUDITORIO ICTORVM

et in curia et in illis locis

BYBLICE TRIVERNI

IN PRAES.

FAVORIS PRAESIDIIS

DE ACTIONE FAVLIANA

1587

PERILLVSTRI
ATQVE
EXCELLENTISSIMO
DOMINO
AVGVSTO FRIDERICO
L. B. DE ENDE

DOMINO ET DYNASTAE IN REHMSDORFF
ET CRIMTZSCHEN
SERENISSIMISAXONIAE PRINCIPIS ELECTORIS SVM-
MI PROVOCATIONVM SENATVS PRAESIDI
GRAVISSIMO, REL.

PERILLVSTRI
PATRONO

SVMMA PIETATE

COLEND O.

AVGVSTO FRIDERICO

L. R. DE ENDE

DOMINO ET DEVSAR IN REHNSDORFF

ET CRIMTSCHEN

SERENISSIMAE MAJESTATIS ELECTORIS SVA-

MI REVOGATIONVM SVA SVA SVA

CAVASSIMO, REL.

quod praesentem iuris feudalis quaestionem
PERILLVSTRI atque EXCELLEN-
TISSIMO NOMINI TVO inscribere, et hoc quic-
quid dissertationis est, TIBI consecrare sustineo, et si
summo temeritatis et arrogantiae sensu abundare videa-
tur, TVA tamen indulgentia qua omnium animos eri-
gis atque confirmas, mihi quoque hunc qualemcumque
ingenii foetum submisisse offerenti, veniam excusationem-
que pollicentur. Scio equidem, exiguam hancce opellam
nihil prorsus continere, quod TIBI, tanto, tamque in-
telligenti iurium arbitro et existimatori vlllo modo probari
queat, et quod inter gravissima, quibus pro publica salute
quotidie occuparis, negotia iudicio TVO sit dignum:
attamen patere, PERILLVSTRIS atque EX-
CELLENTISSIME DOMINE, vt a SPLEN-
DIDISSIMO NOMINE TVO, huic alias tenui
libello meo, decus atque auctoritas concilietur. Suscipias
quae-

quaeso clementer atque sereno vultu, hoc qualecunque sum-
mae erga TE obseruantiae, pietatis reuerentiaeque meae
monimentum, et quod demississima mente rogo, benignis-
simo TVO patrocinio (quo ne vnquam indignus vi-
dear, omni qua par est animi religione et industria enitar)
me habeas commendatissimum. Caeterum supremum
Numen precor, vt TE, PERILLVSTRIS
EXCELLENTISSIMEque DOMINE, cuius
grauissimo praesidio intemerata stat iustitiae administratio,
in vniuersae patriae salutem ad seros vsque annos saluum
sospitemque et vna cum PERILLVSTRIFAMI-
LIA TVA omni prosperitatis genere, quo humana feli-
citas censetur, quam florentissimum esse iubeat.

PERILLVSTRI ATQVE

EXCELLENTISSIMO NOMINI TVO

addictissimus

HENRICVS FERDINANDVS HVIBEL.

Vti ius Romanum ingenii acumine et ratiocinii subtilitate, sic Saxonicum fidei integritate, dexteritate eminent, consilii que, ut suum sui que tribuatur, severitate et constantia. Ut, si qua veterum placita vel abrogata, vel iis quodammodo derogatum patriis legibus inueniamus, id plerumque hoc animo factum esse, facile intelligatur, ut licentia circumueniendi non satis limitata magis coarceatur. Illustre huius rei exemplum est in Decif. XXV. d. a. 1746. quam non inepte dixeris actionis Paulianae, (Reuocatoriam vulgo dicunt,) qualem Praetoris edictum, in *l. 1. et 10. pr. D. quae in fraud. credit.* obuium, nobis exhibet, et *l. 5. C. eiusd. tit.* declarat, supplementum. Qua de re, propter varias interpretum diffinitiones, sic agam, ut, hac scribendi venia impetrata, huic actioni, quantum per paucitatem plagularum licet, limites constituam, legibus Romanorum consentaneos, quaeque superesse videantur, et quae noua actionis species ex hac Decif. prodierit, prima mihi oblata occasione, demonstrem. Dari hanc actionem, perspecta, bonis debitoris venditis, creditorum defraudatione, ob alienationem aliamue bonorum deminutionem, decipiendi animo,

ante impetratam possessionem bonorum, cessionemue a debitore factam, creditoribus, primo contra fraudatorem ipsum, dein contra fraudis participem, qui quid de bonis debitoris ex quavis causa habet, eiusque heredem, in quantum ad eum peruenit, et denique contra eum, qui a debitore, doli inscius, lucrum acceptum adhuc possidet, ad id, ut distractum cum omni causa, acceptumue, vel, quatenus penes eum sit, restituat, leges ipsae loquuntur.

Ex fraudandi animo, quem secutus sit fraudationis euentus, nasci demum actionem posse, scimus per *l. 79. D. d. R. I.* Quod in hoc loco sic docent *VLPIANVS* et *IULIANVS* in *l. 10. pr. et l. 15. D. quae in fraud. credit. facta sunt etc.* vt simul naturam fraudis fraudationisque exponant. Id quidem per se patet, malum propositum bona sua dilapidandi, vt, quantum suppetat creditoribus, non supersit, si tamen quisque suum impetrauerit, ad impugnandas, quae praecesserint, bonorum deminutiones facere nihil posse, quia deserunt esse, quibus agere conceditur. Sed amplius docemur *d. l. 15. et l. 10. D. qui et a quib. miss. etc.* ne superueniente quidem creditorum defraudatione, prodigos, quae tales, commisisse fraudem, quam nostra actio postulat, sed eos demum existimandos esse, qui tempore alienationis solvendo non fuerint, vel alienatione ipsa esse deserint. Cuius rei ratio cernitur in libertate dominii, indeque promanante venia, rebus suis, quatenus alterius non refert, etiam abutendi. Vt ne inopia quidem, suum cuique reddendi, quam bonorum deminutio induxerit, semper idoneam praebeat occasionem, nostra actione experiundi, vt iustam potius hoc etiam debitori eiusque successori defensionem praebeat, si demonstrari possit, illum amplius de facultatibus suis sperasse,

rasse, quam in iis fuerit. Quod, etsi per se iustam, dum
proprii facti ignorantiam infert, veri similitudinem non ha-
bet, tamen propter periculi magnitudinem, et exemplorum,
quae potissimum in mercatoribus contingere possunt, solent-
que, multitudinem, varietatemque, cuiusmodi satis opportu-
num Ictus exhibet in *d. l. 10. qui et a quib. missi*. non est
omnino improbabile. Fraudis igitur fraudationisque euentus
sic requiritur coniunctio, ut fraus debitoris respectum habeat
ad debitorem deceptum, adeoque, si creditores, quos quis
defraudare meditatus fuerit, suum receperint, qui postea dam-
num sine proposito decipiendi patiantur, iustam de fraude com-
missa conquerendi causam non habeant, dummodo ipsorum
pecunia dimissis prioribus solutum haud fuerit, *d. l. 10. §. 1. l. 15.*
§. 1. quae in fraud. credit. Hoc enim facta fraudis continuatio
continetur, contra, si bonis postea industria, vel forte for-
tuna, quaesitis prior suum acceperit, ut posterioris credito-
ris petitionem doli iteratio sustineat, summae rationis esse,
nemo negabit.

Id vero quis facile somnians fuerit, non deesse iuris
interpretes, qui defendere gestiant, actionem nostram ad
ea solum bona pertinere, quae debitor post translata
honorum suorum in creditores possessionem, siue, ut no-
strates frequentius loquuntur, post exortum concursum,
fraudento consilio alienauerit, antea vero gesta rata et firma
manere. Quam sententiam non solum de DECKERO
restatur VINNIVS in *Commentar. ad Instit. Lib. IV. Tit. IV.*
§. 7. ad verba *bonis eius possessis*, sed, quod magis mireris,
etiam amplectitur MENCENIVS ad *Pandect. Lib. XLII.*
Tit. VIII. §. 3. n. 3. verbis, *desideratur, ut bona debitoris iam*
sint possessa a creditoribus. Haberetque, nisi ipsa rei ratio
a 3 ob-

obstaret, meliorem speciem argumentum, quo vitur DECK-
HERVUS, quam MËNCKENII. Ille nimirum prouocat ad §.
6. I. d. Act. hic ad l. 6. §. 7. l. 24. quae in fraud. credit. et
l. 6. §. 2. de reb. auctorit. iud. possidend. Dictae §. 6. verba
haec sunt; *si quis in fraudem creditorum rem suam alteri tra-*
diderit, bonis eius a creditoribus possessis, ex sententia prae-
sidis permittitur ipsis creditoribus, rescissa traditione, eam pete-
re. Sed, etsi Tribonianus loco verbi *possessis* rectius dixerit
excussis, quis VINNIO contradicere auit, recte monenti,
verba *bonis a creditoribus possessis* non pertinere ad tempus
factae alienationis, sed intentandae nostrae actionis. Et,
quas MËNCKENIUS sibi fingit auxiliatrices Digestorum leges,
agunt de creditoribus, qui, sibi vigilantes, ante exortum
vniuersale concursus creditorum iudicium, solutionem a
debitore impetrarunt. Nec mirum, horum, quia de suo
contendunt, meliorem esse conditionem, quam aliorum,
qui vel peccant, dum scientes rei ad se non pertinenti se
immissent l. 36. d. R. I. vel ignorantes certe in lucro captan-
do versantur. Vt, de his constitutum, sit exceptio, non
regula. Et quid nodum in scyrpo. Impetrata possessione,
a creditore vel vno, vel pluribus, rerum omnium debito-
ris, iuris intellectu, possessio et pignus in creditores trans-
fertur l. 1. quib. ex caus. in possess. l. 13. l. 35. d. reb. auctorit.
iud. possid. vt, iis per venditionem demum excussis, fiat inter
creditores distributio. Ex his consequitur, debitorem,
qui, bonis a creditoribus possessis, alienat, dum, quod
suum esse desit, alienare intendit, nihil agere, adeoque
nec accipientis fraude, nec vlla rescissione opus, sed eadem
actione vtendum esse, qua debitor, salua administratione,
infectaque traditione, suae iuris remissione, contra detento-
rem debitoremue vti debuisset, v. VINNIUS d. l. ANTON.

FABER

FABER *Lib. XX. Conjecturar. Cap. XIV.* IOH. SCHILTER
Exercit. ad Pandect. XLVI. §. LI. Idemque satis aperte con-
 firmat, *d. l. 6. §. 7. quae in fraud. credit.* vbi VLPIANVS
 respondet; Praetoris edictum non pertinere ad creditorem,
 qui a debitore, possessione bonorum nondum deiecto, quem
 norit soluendo non esse, suum receperit, quippe sibi vi-
 gilantem, id est, quod in tuendo pari iure, quale alii ha-
 berent, versaretur, doli mali infonem; Bonis vero posses-
 sis, parique hoc ipso facta creditorum omnium conditione,
 nulli eorum licere, quicquam reliquis praeripere. Ut tum
 vel is, qui debitorem fugientem et pecuniam auferentem
 consecutus, quantum sibi deberetur, abstulerit, vt acce-
 ptum in commune conferret, teneretur *l. 10. §. 16. d. tit.*
 contra ea, quae ob aequitatem *Ius Lubec. Part. III. Tit. I.*
Art. IV. persecutori tribuit. v. MEVIUS *h. l.*

Est igitur hoc vnum genus deminutionis bonorum debi-
 toris, solum puto vni ex creditoribus, quod debebatur, ei-
 demque bene gnaro, non esse soluendo debitorem, quod
 Pauliana nostra non ferit. Verum haec ipsa exceptio
 vnam alteramque limitationem patitur. Primam exhibet
l. 6. §. 2. d. Reb. auctor. judic. possidend. Nimirum, si, quum
 plures instarent creditores, suumque peterent, debitor vni
 eorum gratificatus soluerit, acceptum cum reliquis commu-
 nicandum esse. Et quidem, quod natura rei, et verba hu-
 ius legis, *eandem portionem mihi quaeri*, indicant, pro rata
 eius, quod cuique debebatur. Secundam limitationem no-
 tat SCAEVOLA in *d. l. 24. quae in fraud. credit.* si, quum in
 eo esset, vt bona debitoris venirent, (quod nostris est im-
 minente concursu,) vnus creditor suum, non a debitore
 oblatum acceperit, quod sine restitutionis periculo licet,
 sed

sed inuito extorferit, vt hoc reliquorum creditorum gratia reuocetur. Verbum extorquere, quo Ictus vitur, si quis cum MEVIO ad *Ius Lubec. Part. III. Lib. I. Art. III. num. 30. sqq.* de priuata quaquam vi debitori illata intelligere velit, vehementer erret. Cuiusmodi factum, tanquam spoliolum, omni super iure disputatione seposita atque suspensa, restituendi necessitatem per se inferre, scimus omnes. At extorquere licet, vti innuit Ictus, debitori, cuius nondum instat bonorum distractio. Igitur extorquere est, debitorem facto iudicis ad solutionem adigere, *l. 10. §. 24. d. tit.*

Addunt tertiam limitationem. Licere priuilegiato creditori reuocare, quae minus priuilegiato soluta sint. Esse hoc inter iura singularia eorum, quae fisco Principis debentur, per *l. 3. C. d. reuocand. his, quae in fraud. credit.* *l. 5. C. d. Priuileg. fisci. et l. 18. §. fin. D. d. Iur. fisci.* nulla est dubitatio. Neque id mirum, quum tam late pateat iuris beneficium hac in re fisco tributum, vt simul bona debitori delata, nec dum quaesita, nullius caeteroquin creditoris fauore *edito frudatorio subiecta l. 134. pr. d. Reg. Iur. l. 6. pr. et §. 1. 4. quae in fraud. credit.* complectatur *l. 45. pr. d. Iur. Fisci.* Vt adeo non improbabile suboriat argumentum, aequae minus audiendos esse hypothecarios, aliosque priuilegiatos creditores, qui, obtentu fiscalis, exorbitantis a iure communi, beneficii, petant, vt, qui creditum a debitore, res suas sibi habente, acceperit, illud ipsis restituat. Nec dubitarem huic ratiocinio calculum adicere, si non ex collatione legum, inprimis *l. 3. quod cum eo, qui etc. l. 10. et §. 1. d. Pecul. l. 5. §. fin. et l. 6. d. tributor. act. l. 14. d. Noxall. acti. et GODOFREDO ad hanc l. 14. not. 50. intel- ligerem,*

lacione, suum praescribi, vel damnatoriam contumax sententiam, vel rem a se derelictam occupari, passus fuerit, vel seruitutem non utendo amiserit, creditoribus succurratur, totaque res in pristinum statum redigatur, *l. 1. 2. 3. 4. quae in fraud. creditor.*

Modo simul notes, plenam illam pristini iuris reintegrationem solummodo locum inuenire in successore fraudis conscio. Successores, quia non statim aptius in re tam late patentis ambitus vocabulum succurrit, me etiam nihil monente, artis nostrae gnari intelligent, mihi esse non solum, qui iniustam nacti sint a debitore dolo rei vel non fungibilis, vel fungibilis, possessionem, sed eos omnes, qui, quod patrimonio debitoris vel ex contracta vel soluta obligatione, aliaue facti vel commissione, vel omissione decedit, illud acquirunt, *v. l. 14. quae in fraud. credit.* Docemur quidem *l. 6. §. 8. 10. — 13. l. 7. l. 11. l. 25. pr. ex §. fin. aliisque, quae in fraud. credit. l. 5. 6. C. de reuocand. his quae etc.* actionem nostram creditoribus non solum patrocinari contra successores debitoris fraudis conscios, sed contra inscios etiam fraudis, et contra fraudatorem ipsum: Verum his ipsis etiam legibus docemur, non idem contra hos omnes efficere.

Et quod primo defraudantem attinet debitorem, contra quem, bonis exutum, nemo facile insurget, is obligatur, in quantum facere potest, nec cessa quid actione efficitur, quia in pari turpitudine potior est possidentis conditio, adeoque inanis exire hoc etiam respectu debet petitio. Hoc vno excepto, quod interesse praestare te.

teneatur, possitque, si pendente lite alia fortassis ipsi bona obuenerint. Idem dicendum de successore fraudulento, si, quam nactus est possessionem, in alium transtulerit, eumque existimo non audiendum esse, si dare velit, quantum pro re dolose alienata vendendo vel permutando acceperit, ut potius vel rem ipsam, vel, quanti interfit, rem venditam non esse, praestare teneatur. Ab arbitrio creditorum vero pendeat, loco damni petere pretium pro re vendita acceptum. Sic puto in concordiam reuocandos esse PAPINIANVM in l. 9. et VLPIANVM in l. 7. et 14. *D. d. Tit.*

Sin vero successor malae fidei in possessione apprehendatur, dubium non est, quin reddere, quod acceperit, obligetur, idemque, quia res in pristinum statum reuocatur, cum omni causa, et, praeter perceptos, percipiendis fructibus, ut tantum sumtus necessarii deducantur, l. 38. §. 4. *d. Usur. l. 10. §. 19—22. quae in fraud. credit.* quicquid contra VENVLEIVS in l. fin. §. 3. sq. d. t. de fructibus medii temporis, restitutionis quippe obligationi eximendis, disputet. Variis Glossator, quas sibi fingit, distinctionibus, a causa possidendi, onerosa, an lucratiua sit, fructuum discrimine, naturales sint, an industriales, possessionis qualitate, actionis denique differentia, personali creditores, an reali, experiantur, depromtis, conciliare studet has leges, sibi vere obstantes. Quae omnia, partim ipsis hisce legibus, partim iuris rationi parum consentanea, probare non possum, totamque hanc disputationem, quum breuis esse debeam, eo lubentius in medio relinquo, quo magis ipse Glossator PAVLI et VLPIANI in d. l. 38.

ac 10. expressae sententiae subscribit, et apud nos *Decis. II. d. a. 1746.* Venuleii exceptionem respuit. Successorem ex causa lucratiua, eumque ex causa onerosa, vtrumque videlicet doli in creditores commissi participem, hoc vnum interest, vt huic, quod pro re debitoris restituenda dederit, si in bonis debitoris extet, restituendum sit *l. 8. d. t.* Caeterum eiusdem conditionis est, qui a debitore fraudulento sciens accepit, et, qui ab hoc, ipse fraudis conscius, acceptum habet, quod probant verba generalia *l. 5. C. d. reuocand.* et magis indubium facit *l. 9. D. cod.* dum secundum eintorem, si bona fide defendatur, liberat.

Denique, qui possessionem bona fide vel ab ipso debitore doloso, vel ab alio nactus est, tanquam heres, an ex titulo singulari, ad restituendum, quod ex ea re lucrum cepit, obligatur. Subest enim duplex obligationis causa, maleficium et acquiritas. Illud pristini iuris plenissimam restaurationem, vel, si restaurari non possit, damni ex eius amissione nati praestacionem operatur. Haec, lucrum, quod ex alterius damno prouenit, auersans, id afflictis creditoribus reddere iubet. Inde est, vt illa aequae dura, ac iusta obligatio, quia delicta suos authores tantum tenent, solum fraudatorem, fraudisque participem, non heredes eorum feriat, et actio inde oriunda, ex quo nata est, intra annum debeat institui. Indeque etiam est, vt, ipsa reuocatoria praescripta, haec ob aequitatem in iure prodita actio, ad extorquendum, quod ex iniusta alienatione lucrum prouenit, intra longissimum tempus, partim contra fraudatorem fraudisque participem ipsum, partim contra eius heredem, quatenus lucrum in hereditate nactus est, partim denique contra eum, qui quid singulari titulo bona fide lucratus est, possit institui.

Quo

Quo loco tamen, hoc etiam notes, velim, fraudatoris fraudisue conscii, eorum heredis, et eius, qui bona fide ex titulo singulari lucrum habet, non vnam omnium eandemque esse, instituta hac in factum actione, obligationem. Vt potius defraudans fraudisque particeps, quod perceperint ex defraudatione, lucrum, quo agitur tempore, in bonis eorum extet, an minus, eorum heredes, quantum ex lucro per hereditatem acceperint, ipsi acceptum conseruauerint, aut non, singularis denique successor, idemque fraudis infcius, id solum, quod ex lucro percepto tempore institutae actionis adhuc superest, restituat. Quae omnia, si quid video, fatis confirmant *l. 6. §. 11. sqq. l. 10 §. 24. sq. l. 11. D. quae in fraudem credit. l. 5. C. d. reuocand. iis etc.* Caeterum communis est iuris interpretum opinio, successorem singularem, eundemque bona fide munitum non obligari, nisi quid ex causa lucratiua habeat, et iuari videretur *d. l. 5. et l. 9. D. d. Tit.* Equidem puto, non tituli, seu causae possessionis, nomen, sed lucrum, quod ad possessorem peruenit, obligationem definire, idque, praeter aequitatem, quam ante oculos praetor habuit, mihi potissimum persuadet *l. 7. d. tit. ex qua meo iudicio consequitur, creditores contra eum audiendos esse, qui rem a debitore dolo, bona fide quidem, sed viliori pretio emerit.* Neque est, vt propter eiusdem PAVLI responsum in *d. l. 9.* obuuium dubitemus, dum patet, hoc loco in mente fuisse emptorem, qui pro iusto pretio emerit.

Debeo iam filum huius tractatiunculae, propediem continuandae, abrumpere, et, cuius causa scripta sit, dicere. Est quidem haec panegyris, quae instat candidato dignif-
fimo

HENRICO FERDINANDO HVIBELIO

Vitae eius decursum ipsius verbis tene

*Natus sum Dresdae d. xxxi. Jul. A. R. S. cl̄o 10 c̄clvii. Patre IOANNE GODOFREDO, Electori Saxoniae Serenissimo a Consiliis Commissionum, Cameræ, matre IOANNA ROSINAE gente KALXIA oriunda; quos parentes vt summum numen quam diu-
tissime saluos, sospites, et omni felicitatis humanæ genere flo-
rentissimos conferuet, iisque placidam ac quietam senectutem
largiatur, ea, qua fas est, pietate precor. A primis statim annis
domesticorum praeceptorum institutioni traditus, iis artibus, quibus
puerilis aetas erudiri et ad seueriores disciplinas praeparari solet, in-
structus sui, quo quidem nomine in primis M. EPHR. GOTTLIEB
LOESCHERI, nunc apud Rittersgrunenses Pastoris dignissimi, curæ
industriæque singulari et fidei me quam plurimum debere, laeta et
grata mente profiteor. Anno ætatis decimo quinto in Scholam Pro-
uincialem Afranam, quæ Misenæ floret, receptus, litteris humanio-
ribus operam nauaui, praeuentibus viris Celeberrimis, GOTTLIEB-
RO, CLEEMANNO, MVELLERO, SCHREGERO, atque KLIM-
MIO, quorum omnium maxima erga me merita gratus recordor. In
primis autem GOTTLIEBERVS, Scholæ Afranæ Rector, vir singula-
ris et exquisitæ doctrinæ laude conspicuus, cuius disciplinae domesticæ
concreditus eram, tantum in ingenio ad optimas quasque artes exci-
tando et incendendo, nec non in animo bene formando studium colloca-
uit, idque cum tanta erga me humanitate et beneuolentia coniunxit,
vt verba desint, quibus grati animi sensus satis declarari, demonstra-
rique possit. Non integro triennio Misenæ commoratus, in vniuersi-
tatem litterarum Lipsicam me contuli, et Magnifico tunc Academiæ
Rectore BELIO in numerum ciuium academicorum relatus fui. In
philosophiæ præceptis PLATTNERI et SEYDLITZII scholæ secutus
sum, historiam vniuersalem, archæologiam atque Romanorum anti-
quitates enarrantem audiui ERNESTIUM, in addiscendis principiis Iuris
na-*

naturae et Iuris publici vniuersalis SAMMETI praelectionibus interfui, doctrinas eas, quae ad scientiam Iuris theoreticam pertinent, hystoriam Iuris Civilis, Institutiones, Digesta, Ius Canonicum, Ius Germanicum, Ius Feudale, et Ius Criminale, edocuerunt me HOMMELIVS, SEGERVS, SCHOTTVS, PÜTTMANNVS, KINDIUS atque BIENFRVS, in cognoscendo ritu fori et caussarum, nec non in arte referendi discenda, ZOLLERO frequens auditor assedi, in hystoria vero Imperii, statuumque Europaeorum percipienda BOEHMIVM ducem secutus sum, et denique PLATTNERI scholas in medicina forensi frequentavi. Finitis et absolutis ita studiis Academicis, ex vniuersitate Lipsiensi discessurus, praeside S. R. ZOLLERO publicam disputationem habui, et superato paulo post, quod pro Candidatura vocant, solemni examine, Illustris Iure Consultorum Ordo Lipsiensis me prae Caeteris et Omnino dignum iudicauit, cui facultas, caussas in foro orandi concedatur, et reliquis specimenibus defuncto, summi in utroque Iure honores conferantur. In urbem patriam deinde reuersus, forensibus negotiis memet statim immiscui, neque in posterum iis deero, qui opera mea quaticunque vti voluerint.

Iam ad nos redux, postquam non minore cum laude d. huius mensis XIImo, examen pro licentia, rigorosum vocant, sustinuit, singulis nostrum visus est, cui bene merito summi in Iure honores decernantur, quos, quum primum proximo Mercurii Praelectionem cursoriam super *L. Per hanc 4. C. de temp. et repar. appell.* habuerit, et mox sequente Iouis die Dissertationem a se conscriptam, cui Rubrum est, *Num ob renouationem simultaneae inuestiturae a proximiore simul inuestitio omissa, consolidatio feudi temporaria existente successione casu locum habeat*, sine Praeside, horis solemnibus matutinis defenderit, ei tribuet collega coniunctissimus, Vir Illustris, D. IOANNES GOTTLIEB SEGERVS Sapr. Cur. Prouinc. et nostri Collegii Asses. Institutt. Antecess. Ordinar. in quem
hanc

hanc potestatem contuli, simulque omnia iura, immunitates et privilegia, quae vtriusque Iuris Doctoribus competunt, modo spem in Collegio nostro assidendi exceperis, ei largietur.

Vt vero hunc nostri diem Rector Academiae Magnificus, Celsissimi, Illustrissimique Principes et Comites, caeterique Generosissimi et Generosi commilitones, illustrare, et condecorare praesentes frequentesque velint, obseruantissime rogo. Scribebam Lipsiae, Dominica Misericordias Domini A. R. S. clb Iocclxxxii.

EX OFFICINA BÜTTNERIA.

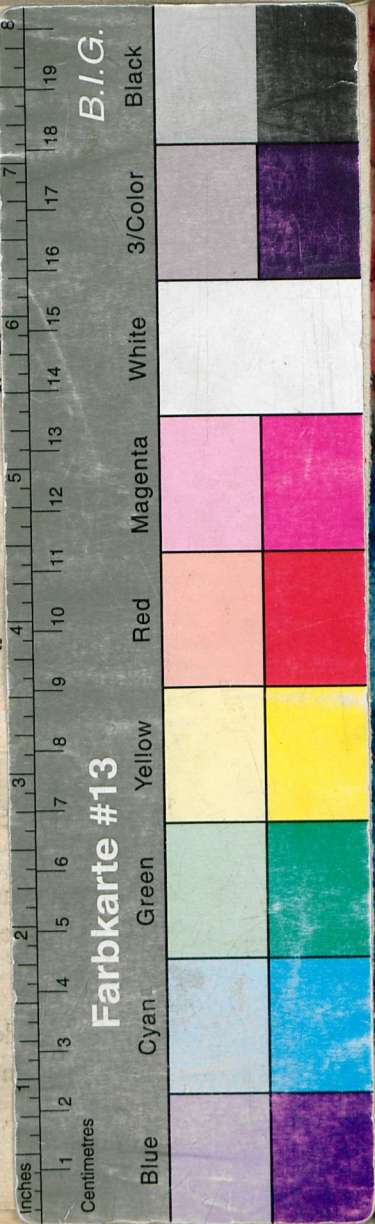
W 78

ULB Halle
005 361 494

3

P. 321

1782, 8.

PROCANCELLARIVS
D. HENRICVS GODOFREDVS
BAVER

HEREDITAR. IN STOETTERIZ.

SERENISS. SAXON. ELECTOR. A CONSILL. PROVO-
CATT. SVPR. CVR. PROVINCIAL. ET COLLEG. ICTOR. LIPS. ASSESS.
PANDECT. ANTECESS. ORD. ECCLES. CATHEDR. NVMBVRG. CA-
NONIC. ET COLLEG. DVICAL. MINOR. SODAL.

SVM MOS

IN VTROQVE IVRE HONORES

HENRICO FERDINANDO HVIBELIO

ADVOCAT. DRESDENS.

IN AVDITORIO ICTORVM

D. XVIII. APRIL. A. E. CL^o IS CCLXXXII.

PVBLICE TRIBVENDOS

INDICIT

PAVCIS PRAEFATVS

DE ACTIONE PAVLIANA

